

novely), nezapsané do pozemkové knihy, lze vésti vzhledem k § 451 druhý odstavec obč. zák. exekuci podle předpisů o exekuci na nemovitosti v knize nezapsané podle §§ 90 až 95 ex. ř. a § 134 ex. ř. Naproti tomu je rekursní soud toho názoru, že na stavby takové lze vésti exekuci podle předpisů o exekuci na věci movité. Souhlasiti jest však s názorem prvního soudu z důvodů vyslovených v rozhodnutí čís. 3397 sb. n. s., na něž se odkazuje. Bylo proto v tom směru dovolacímu rekursu povinného vyhověti.

Neodůvodněnou je však jeho stížnost do výroku rekursního soudu, jímž, změniv usnesení prvního soudu, zamítl návrh povinného na vyloučení z exekuce dalších předmětů. Neboť ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. nechrání řemeslnou nebo malou živnost jako takovou a nevylučuje z exekuce věci nezbytné k provozování řemesla a maloživnosti jako takové, nýbrž činí tak jen tehdy, když řemeslo a maloživnost, jakož i ony věci jsou v určitém zákonem přesně stanoveném vztahu k povinné straně. To značí, že řemeslná a malá živnost je chráněna ustanovením § 251 čís. 6 ex. ř. a věci ty lze vyloučiti jen, má-li povinný jediný zdroj výdělků a výživy v živnosti řemeslné aneb v maloživnosti, by byl tím uchráněn před hospodářskou zkázou. To je účelem § 251 čís. 6 ex. ř. a tak vykládá ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. i výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914 čís. 43 věstníku z r. 1914, pravě, že z exekuce musí býti vyloučeny předměty potřebné k výhodnému provozování živnosti, odpovídajícímu osobním (rodinným) poměrům živnostníkovým, tak, by byl schopen soutěže. Není-li řemeslo neb maloživnost výhradním zdrojem výdělků povinného proto, že provozuje jiný obchod ve velkém, jenž není chráněn ustanovením § 251 ex. ř., není řemeslníkem ani maloživnostníkem ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. a nehrozí mu hospodářská zkáza odnětím věcí potřebných ku provozování jiné jeho řemeslné neb malé živnosti. Schází tu zákonný vztah i řemesla a maloživnosti i oněch věcí k povinnému, bez ohledu na to, zda je řemeslo nebo maloživnost v hospodářské spojitosti s velkým obchodním podnikem. Jinak by se dospělo k závěru odporujícímu účelu § 251 čís. 6 ex. ř., že velkoobchodník i s milionovým obratem jest chráněn podle § 251 čís. 6 ex. ř. ve svém jiném řemesle neb maloživnosti, kterou provozuje třeba jen z pouhé záliby.

Čís. 12071.

Opravné stolice mohou k procesní nezpůsobilosti přihlížeti jen, bylo-li rozhodnutí nižšího soudu napadeno přípustným opravným prostředkem (osobou k němu oprávněnou).

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1932, R I 860/32.)

Žaloba, o níž tu jde, byla podána proti firmě Motor, akciová společnost, filiálka v L. Rozsudkem pro zmeškání žalované uznal procesní soud první stolice podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání Akciové společnosti pro automobilový průmysl v Praze. Důvody: Odvolatelka vytýká především, že žalovaná firma »Motor«

akciová společnost, filiálka v L. vůbec neexistuje, nemá proto procesní způsobilost, a že řízení a rozsudek prvního soudu jsou zmatečné i podle § 477 č. 4 a 5 c. ř. s. Navrhuje v první řadě zrušení rozsudku pro zmatečnost. Jest pravda, že podle § 6 c. ř. s. jest k nedostatku procesní způsobilosti hleděti z úřadu v každém období rozepře. Také k jiným důvodům zmatečnosti je v odvolacím řízení přihlížeti z úřadu. Otázkami těmi může se však odvolací soud zabývat jen, bylo-li odvolání platně vzneseno. Jeví-li se odvolání podle zákona nepřipustným, jest je odmítnouti (§§ 471 č. 2, 474 druhý odstavec c. ř. s.) a soud odvolací mohl by hleděti nejvýše jen k vadě vytčené v § 42 j. n. Odvolání je nepřipustné jmenovitě i tehdy, bylo-li podáno někým, komu podle zákona opravný prostředek ten nepřisluší. Je proto předem řešiti otázku, zda odvolatelka jest oprávněna podati odvolání. Žaloba podána byla proti firmě »Motor«, akciová společnost, filiálka v L. Doruční lístek opatřen je razítkem »Motor«, akciová společnost pro výrobu a prodej automobilů, prodejna v L. a nečitelným podpisem. Také rozsudek doručen byl pod adresou »Motor«, akciová společnost, filiálka v L. Ze spisů je patrné, že odvolatelka není ani stranou rozepře, ani vedlejší intervenientkou, ani právním nástupcem žalované firmy. Odvolatelka odůvodňuje svou legitimaci k odvolání tím, že žalovaná firma vůbec neexistuje po právu, že žaloba byla doručena v obchodních místnostech firmy Akciová společnost pro automobilový průmysl v Praze, filiálka v L., úředníku této firmy. Tím prý byla odvolatelka vtažena do sporu a nabyta tak právního zájmu na tom, by zmatečný rozsudek, z něhož jí hrozí majetková újma, byl odstraněn, jelikož jest se obávati, že žalobce podle rozsudku uplatní nárok i proti ní. Akciová společnost pro automobilový průmysl v Praze prý se sice v mimořádné valné hromadě dne 14. listopadu 1931 usnesla zvýšiti akciový kapitál a změnití stanovy kromě v jiných bodech i v tom, že firma má zníti »Motor«, akciová společnost pro výrobu a prodej automobilů v Praze, avšak k tomu prý nedošlo a proto prý firma »Motor«, akciová společnost, filiálka v L. nemůže býti stranou rozepře. Proti těmto vývodům jest uvésti: Napadený rozsudek byl vydán proti firmě »Motor«, akciová společnost, filiálka v L. Podle § 9 ex. ř. mohl by žalobce na základě rozsudku toho vésti exekuci proti odvolatelce jen, kdyby listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou prokázal, že závazek v rozsudku určený přešel z firmy »Motor«, akciová společnost, filiálka v L. na odvolatelku. Odvolatelka sama tvrdí, že žalovaná firma »Motor« neexistovala a neexistuje. Pak nemůže však žalobce zmíněný přechod závazku na odvolatelku vůbec prokázati a nemůže nárok rozsudkem mu přiznaný uplatňovati proti odvolatelce. Z toho vyplývá, že odvolatelka nemá tvrzený právní zájem na tom, by rozsudek prvního soudu byl zrušen. Pak ale není odvolatelka, jež, jak uvedeno, není ani stranou rozepře, ani vedlejší intervenientkou, ani právním nástupcem žalované firmy »Motor«, oprávněna podávati odvolání; odvolání je nepřipustné a bylo je proto podle §§ 471 č. 2, 474 druhý odstavec c. ř. s. odmítnouti usnesením již v zasedání neveřejném. Podotknouti jest, že odvolatelka dostává se do rozporu se svými vlastními vývody, ana na jedné straně opírá své oprávnění k odvolání o to, že žaloba byla doručena jejímu

úředníkovi, na druhé straně však dovozuje, že doručení to jest právně bezúčinné. Rozhodnutí čís. 4379 sb. n. s., jehož se odvolatelka dovolává, má skutkový podklad podstatně jiný.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu akciové společnosti pro automobilový průmysl.

D ů v o d y:

Právnem odmítl odvolací soud odvolání akciové společnosti pro automobilový průmysl v Praze z rozsudku pro zmeškání krajského soudu v Č. ze dne 7. března 1932, neboť akciová společnost pro automobilový průmysl v Praze není ani stranou, ani nebyla do sporu vtažena, ana žalovanou stranou je firma »Motor«, akciová společnost, filiálka v L., a jí, nikoliv rekurentce byla doručena i žaloba, i rozsudek. Nemá proto akciová společnost pro automobilový průmysl v Praze ani právní zájem, by rozsudek prý zmatečný byl odstraněn, ana jí, jak správně odůvodnil odvolací soud, z něho ani majetková újma nehrozí, a rozhodnutí čís. 4379 sb. n. s., na něž rekurentka poukazuje, má jiný skutkový podklad. Je-li tomu tak, není rekurentka ani oprávněna vytýkati procesní nezpůsobilost firmy »Motor«, akciová společnost, filiálka v L. K procesní nezpůsobilosti jest ovšem přihlížeti z úřadu podle § 6 c. s. ř. v každém období sporu, avšak opravné stolice mohou k tomu přihlížeti jen potud, pokud bylo rozhodnutí nižšího soudu napadeno přípustným opravným prostředkem. Nepřípustný opravný prostředek jest, jako kdyby podán vůbec nebyl a napadené jím rozhodnutí nabývá právní moci (§ 411 c. ř. s.). Bylo-li tedy odvolání akciové společnosti pro automobilový průmysl v Praze z rozsudku pro zmeškání podle § 472 odstavec 1. c. ř. s. nepřípustné, nemohl se odvolací soud zabývati ani výtkou procesní nezpůsobilosti žalované strany.

Čís. 12072.

Dovolací rekurs jest nepřípustným (§ 46 (1) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.), nechťsi čelí proti výši odměny přisouzené notáři jako soudnímu komisaři, nebo proti tomu, že byla vůbec notáři přiznána odměna.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1932, R I 893/32.)

V odhadním řízení za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti přiznaly o b a n i ž š í s o u d y odměnu notáři jako soudnímu komisaři.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs odpůrců.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs napadá usnesení rekursního soudu proto, že notáři, jako soudnímu komisaři byla přiznána odměna. Jest tedy rekursem proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce nákladů řízení, nepřípustný podle § 46 (1) zákona čís. 100/1931, neboť jest nerozhodno, zda dovolací rekurs čelí proti výši odměny notáři jako soudnímu komisaři přiznané, či proti tomu, že vůbec notáři odměna byla přiznána.